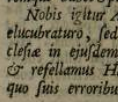

DE SCRIPTURA SANCTA MONITUM.

Argumentum hoc cupiam fortasse videbitur magis idoneum, ad aliquem Theologiae, vel Controversiae Traditum, quam ad Sermonem de Suggestu habendum, pro quo secundum Institutum nostrum rationem verum copia nobis est suppeditanda.

Nobis igitur Argumentum pertractantibus non ea mens est, ut verum copiam suppeditemus controversiae sermonem aliquem elucubrato, sed ut ostendamus quo in loco a Fidelibus habenda sit Sacra Scriptura, & probemus praxim, & Sensus Ecclesiae in eiusdem interpretatione; & tandem, ut ostendamus pretiosi huius thesauri, quem Ecclesia possidet, excellentiam, & resplendentiam, qui illa abundant, eandem legentes in eum tantummodo finem, ut ibi forte aliquid nanciscantur, quo suis erroribus fulcrum aliquod necumque valeant comparare.

DE SCRIPTURA SANCTA.

Novitates sacrae Scripturae non in manibus populi, sed in ore docti dicuntur.

Mnium ferme Saeculorum Haereticis sub specie laudandi supra ceteros libros Sanctae Bibliae, semper agerere non aliam doctrinam, neque Salutis regulam inquirendam esse, nisi in Sacris Scripturis, perinde ac affirmare librum aliquem scriptum esse ad nostram eruditionem idem esset, ac dicere non aliam esse rationem id assequendi, quod nobis ad salutem necessarium est. Ex hoc errore periculosus oritur abusus, videlicet quod causati se editionem suam querere in Scripturis, eas legunt sine regula, sine ope Traditionis, suum dumtaxat sensum consulentes, ut intelligant Mytheria, & veritates, quas humilibus quidem aperit Deus, superbis autem abscondit. Hinc omnes haereses profectae sunt; cum spiritus vani velint somnia sua venditare pro verbo Dei, & verbo huic vim inferant, ut suis illud accommodent cogitationibus, quin diligenter examine excutiant cogitationes suas, easque subjiciant iis, quae ante ipsos credidit Ecclesia, & quae Patres ipsorum ab Apostolis didicerant, & ad filios suos transmiserunt. Evitemus eorum negligentiam, qui contemnuunt, quod Deus ipse ad eorum doctrinam dicitur; evitemus temeritatem eorum, qui subire volent Dei verbum luminibus suis, cum deberent verbo subjicere lumina sua. Tourneaux in Anno Christiano Tomo 1.

Alitissimi verbum in Sacris collectum codicibus fons est luminum, quae electos quidem illustrat; perfringit autem eos, qui in salutis via non incedunt.

Alitissimi verbum in Sacris collectum codicibus fons est luminum, quae electos quidem illustrat; perfringit autem eos, qui in salutis via non incedunt. Ita est: tanta est divina horum Sacrorum Voluminum Majestas, ut cogat mentes ibi agnosceret, & Dignum Dei revereri. Spiritus sanctus cogitat, sensuque exprimit suos longe aliter a filiis hominum: Quemcumque in Scripturae locum conspiciamus oculos, ibi deprehendimus quendam sublimem, ac venerabilem characterem, qui omnino mentem occupat, & feliciter subjicit animum. Hac modo facta sunt, quae Providentia ad nominis sui gloriam dispositi modo vaticinia, semper praecedentia Dei beneficia, vel inaledicta; modo Sacrificia fecum mysticum, ac morale sensum afferentia; modo miracula probantia; quidquid in Sanctis Bibliis docetur. Quod vero mihi admirabilis videtur, est ratio illa simplex, & naturalis, quam adhibet Scriptura ut nos pertrahat ad Deum magna, & sublimia dicens, eamque simplicibus, vulgariisque verbis explicans, quia cum hominibus loquitur. Ibi video cum S. Augustino modo Regiam, cum Majestate suo insidentem Solum, de quo exigit suorum subditorum obsequia; modo vero Matrem leuto gradu incedentem, ut sese filiorum suorum imbecillitati submittat. Ex Sermonibus Academiae anni 1711.

Sacrae litterae complectuntur sensus adeo sublimes, & admirabiles, ut Rex Propheta debuisset videatur illis mentem suam subjicere, quin illos scrutari, ac penetrare admitteretur: nihilominus ille earum sensum conatur assequi; & hac praesertim de causa, quia Scripturarum sensus est admirabilis, ideo totus in eo est, ut illum intelligat. Mirabilia resplendentia sua, ideo scrutata est anima mea. Profecto studium hoc reprehendi non potest, nisi ubi oritur ex mala fide, quae divina exspiciuntur Oracula; sed omnibus eologis dignissimum est, cum oritur ex amore, & pretio, in quo habentur admirabilia illa, quae in Sacris his libris continentur. Qui sapit, producit opera sua, ut quicumque intellectu, ac ratione praeditus est, ea legat, atque meditetur. Verba prudentium scripta ponderabuntur. (Eccles. 12.) Cur credemus Deum Sapientissimum aliter usum fuisse in libris Sanctis, quos ipse dicitur famulis suis? Dicitur illos, ut nos animam adijceremus illis quotidie effundendis, non secus ac aurum effudit. Scrutamina Scripturae, quae vos putatis in ipsi vitam aeternam habere. (Joan. 7.) Quod igitur esset nisi Sacrorum Librorum studio vacaretis, quorum auctor est Deus? Quandoquidem pervenire potestis ad Supremam in illis Sapientiam admirandam, qui altissimus est gradus contemplationis? Igitur immorari non debetis in

eo solum, ut Sacrae Scripturae credatis, qui infimus est gradus incipientium. P. Segneri Medit. Tomo 4.

S. Petrus Apostolus Scripturam comparat lucerna lucens in caliginoso loco, (2. Petr. 1.) non ait ille in loco tenebrosissimo sed caliginoso: Nam quamvis lux lampadis dissipet tenebras, ubi lucet, non sufficit tamen ad prohibendum ne ibi aliqua superstit obscuritas, Infales, qui Sacras litteras minime norunt, in tenebris sepulti sunt, fideles vero non item: Potestatem fideles non estis in tenebris. (1. Thess. 5.) Sunt quidem in loco caliginoso, & ecce quomodo ibi sunt. Scriptura Sancta lucernae similes nobis ex parte facem praefertunt, ut tuto discernamus veritatem a mendacio: ne alteram pro altero accipiamus, quod faciunt Infales; ex altera vero parte relinquunt nobis obscuritatem in mente, ita ut veritatem a gnoscamus, sed non omnino. Denique Scriptura lucerna dicitur similis, ut intelligamus, si ab illa velimus illuminari, nobis lumen illius esse sequendum, quod non inhaerendum esse vero sensui, non autem illius sensum nostro accommodandum esse per interpretationes ardas: Omnia propria Scripturae propriae interpretatione non fit. (2. Petr. 2.) Gratias agamus Domino, quod nobis admirabilem hanc Scripturam lucernam tradiderit, quae nos deducat in ea caligine, in qua ambulamus. Humiliter nosmetipsos, & erubescamus, si qua sequamur lumen adeo purum, sanctum, tutum, & politum, mundanisque prudentiae sequimur lumen, quod nos fallere potest. Idem P. Segneri.

Primi fideles nunquam amovebant oculos a Sanctarum litterarum fulgore. Illas incessanter legebant, & meditabantur, ut inde salutare fructus perciperent. Ita S. Petrus illos hortatur non minus ad sacros libros legendos, & meditando, quam eorum commendat consuetudinem vacandi attentione, accuratae lectioni eorum. Habemus firmiorum prophetiarum sermonem, cui beneficiis attendant. Sed quantum afferenda est attentio huic lectioni, ut inde proficiamus? attentio hominis, qui sequitur lucernae lumen in loco caliginoso, & faehydro: Quasi lucerna lucens in caliginoso loco. Homo iste lucernam sequitur pedetentim, ne aberret, si vel momento recedat. Splendebat lucerna eius super caput meum, & ad lumen eius ambulabam in tenebris. (Job 29.) Possimus etiam Sacras litteras meditari imitari nave diligentiam, qui in noctis caligine non avertit oculos a lampade, quae monstrat iter, ut tuto in portum perveniat. Ita Scriptura nos ducit in Caelum; legamus illam, illam meditetur, eique semper nostri obtutus inhaerent. Quis non magno cum periculo aberraret, Domine, cum erras te ducem sequi putaret? Sed ope Providentiae tuae non deest nobis in Scripturis regula, qua tuto discernere possimus afflatu, qui procedunt a te ab illuminationis Spiritus mendacis, qui nos seducere, & perdere querit, avertens nos a vero sensu, qui nobis ab Ecclesia declaratur. Paris Segneri Meditationes.

S. Petrus nos monitos vult, nobis revelationi generatim fidendum non esse, nisi quantum conformis est divinis Scripturis, ex quibus suam apud nos haurit certitudinem. Igitur non sine peculiari Mytherio Moyses, & Elias Transfigurationis die simul convere. Moyses nobis Legis libros repraesentat, Elias libros Prophetarum, ad inveniendum, revelationum virtutem suam vim potissimum a Sacris libris mutuari. Hinc discamus quo in pretio nobis habenda sint Oracula, quae in Sanctis litteris continentur; quomodo praeterea sint omnibus extrahibus, suavitatibus, deliciis, quae nonnunquam in Oratione gultantur. Fingimus imaginatio-nis imperu in Montem Thabor repente transferri, ibi Jesu Christi gloriam palam intueri, atque tunc, ut olim Sanctus Petrus, exclamare: Domine homo es nos hic esse; verum nisi simul cum Jesu Christo momento illo aditerint Moyses, & Elias, videlicet si raptus nostri, nostraque lumina non confenderant cum Sacris Scripturis, ne fidem habeamus illis. Veritates, quas nobis tradit Evangelium, tutio-

Veritates quas decet Scripturas esse omnibus revelationibus, ac Ieminiis, quae habere possunt in meditationibus nobis.

res sunt iis omnibus, quae aliunde percipere possumus. Auctor veritas.

In Sacris tantummodo bibliis, quamdam profusam divinam regnare videtis eloquentiam, quae nihil vacuum relinquit in corde, & in mente; ita ut cum incidimus in magna schemata, in admirabiles loquenti modos, in pathetica verba; in ideas sublimes, quae cient in nobis magnitudinis Dei, exclamemus, & admiratione capti cum S. Augustino confitemur, cum eruditissimi Profane Antiquitatis Scriptores peculiarium studio eloquentiam adferunt, eloquentiam ipsam honori sibi ducere, eosque exornare. Patetur dum apud Prophanos delecta verba, & locutionum vanitas decorem affiant iis, quae ab illis dicuntur; apud Sacros Scriptores reum pretium, & majestatem locutionum simplicitati gravitatem conciliare. Cur non licet mihi hoc in loco proferre pulcherrima Prophanorum loca, conferenda cum iis, quae in sacris Auctoribus partim inveniuntur? Ubinam videtis locos magis patheticos propter circumstantias; morum disciplinam suavis, simulque vehementer infertam; facta propter casus multiplices mira varietate exornata? Si Historiam spectamus, ulla ne apud Ethnicos invenitur, cujus veritates sint probatores, quibus in Joseph Historia? Nihil profecto mirabilis variis catibus, qui in vita ejus leguntur. Quid in Prophanis Scripturis legitimus, quod cum Amani lapsu, cum patientia David, cum Salomonis magnificentia, cum Sufanaz judicio, cum Juda Machabai virtute, cum Apollorum integritate, cum Martyrum constantia, cum zelo S. Pauli valeat comparari; atque ut in immensum augeatur insignium horum eventuum nobilitas, quid in universa Prophana Antiquitate inveniri potest, quod cum immensa Aeterni Verbi bonitate conferatur? Sermo Academiae anni 1711.

Attendite, quales, sublimem simplicitatem styli Sacrarum Litterarum. Admiramini proculdubio eximiam illam majestatem, quae Deus se ipsum designat: Ego sum, qui sum, duplici verbo significans se unum illud Bns esse, quod per se vivit, atque subsistit, & quidquid vrit, & subsistit in natura nominis pro illum vivere, atque subsistere. Nonne Moysen admiramini, cum inducit Deum loquentem modo ita simplici, simulque ita accommodato ad supremi Entis potentiam, cui nihilum quoque obedire tenetur? Fina lux ait ille: & lux facta est: (Genes. 1.) Connehit simul duas ideas maxime oppositas loquenti facilitate, cum impossibilitate efficiendi, ut a nihilo exaudiat; & per hoc aequilimam nobis adstruit ideam magnitudinis Dei. Ex eodem Sermone.

Cum humani spiritus character sit multa loqui, & parum dicere: & contra chariter Spiritus Dei est loqui parum, & multa dicere. Profecto Scriptura Sancta generationi habet fenum magnitudinem sub simplici locutione latentem, quae vulgo plura significat, quam dicit; & novum praesertim Testamentum, qui liber est maxime essentialis Religionis nostrae, & ejus, quaecumque a Prophetis praedicta sunt, quibus de veluti Praetato est habenda: hic liber, inquam, rebus cumulatior est, quam verbis, sed rebus, & verbis plenis spiritu, & vita, quae non satis ponderari possunt, nisi adhibeatur seria meditatio cum Celesti gratia conjuncta. Ex hoc libro divinae Ecclesiae Patres, Doctoresque hauserunt, quidquid ad eruditionem nostram dixerunt. Hac norma est secundum quam omnes actus nostros componere debemus, & nonnulli illam sequentes tuto incedere possumus in via, quae nos ad aeternam beatitudinem debet adducere. Ex Sermonibus quibus Academiae anni 1711.

Si J. C. & Apostoli praedicantur Scripturam Sanctam esse Verbum Dei, unde nam factum est, ut nonnulli Patrum non recognoverint pro divinis libris aliquot, si secundum Ecclesiam Catholicam hodie Scripturae partem constituant; videlicet Librum Tobiae, Judith, Sapientiae, Ecclesiastici, Baruch, Machabaeorum, Epistolam S. Pauli ad Hebraeos, secundam S. Petri, secundam, & tertiam S. Joannis, Epistolam S. Jacobi, illam S. Judae, & Apocalypsim? Respondeo, non nondum universe constaret nonnullorum antiquorum Patrum aucto de horum Librorum Canonitate, & nondum aliter qua facta fuisset Ecclesiae decisio, quod authenticum modo, quid credendum esset deinceps, postmodum Episcopi Catholici congregati, ut statuerunt quid tenendum esset de eorum Librorum divinitate, & omnem dubitationem, quae hodie de re superesse poterat, auferrent, in Concilio quodam decreverunt, libros hosce Verbum Dei esse, quia id acceperant ex traditione publica, generali, & perpetua Praedecessorum suorum. Quae decisio ab omnibus Catholicis aevi illius acceptata fuit, & sic deinceps ab eorum Successoribus usque in praesentem diem, ut liquido constat ex Tridentino Concilio. Liber qui inscribitur; Defensio Religionis.

Constat Deum Auctorem esse Christianae Religionis; ipsum esse illam fundasse, atque instituisse, ut eam omnes homines usque ad finem saeculorum sequerentur; hanc esse regulam morum, neminem in alia quapiam Religione illi placere posse, & Scripturam Sanctam esse Dei Verbum. Hic sequitur Primo, Deitas dubitare non posse de Christianae Religionis veritate; cum enim Deus sit summopere sapiens, & bonos; neci nequit, ut ille sit auctor falsae Religionis, & pra-

cipiat, ut omnes homines sequantur illam usque ad saeculi consummationem; ideoque eo magis quod Religio est regula eorum, quae faciendae sunt, ut Deo ihi deleatur honor, qui decent illum. Alioquin tunc Deus habendus esset tanquam deceptor, qui oblectaretur se per errores colit; & generatim praecipere omnibus hominibus, ut falsas opiniones sequerentur. Qui proculdubio cumulus esset iniquitatis, & omnium absurditatum. Sequitur Secundo; Deitas sese dispensare non posse, quominus Christianam Religionem observent; quam Deo illis tradidit, ut summa cum fidelitate sequantur, & illos Deo in nulla alia Religione acceptos esse posse. Sequitur Tertio, quemadmodum Scriptura Sancta est Verbum Dei, illam summa cum obedientia ipsi esse recipiendam, quascumque ibi difficultates inveniunt: debent ex iis, quae intelligunt, proficere, credere, & adorare, quae non intelligunt, & semet sub pondere divinitatis ejusdem exanare. Ita Deitas citra impietatem dicere nequeat, Biblia opus esse mere humanum; Deum ea, quae in terris sunt, negligere; vel satis esse naturalem Religionem tueri; vel nihil referre quo pacto nostra erga Deum obeamus officia: quemlibet sequi posse religionem, in qua natus est, vel illius regionis, ubi est, vel illam Principis, cui pareat; verbo, bonas esse omnes Religiones. Fateatur tandem nullam esse bonam Religionem nisi Christianam. Idem.

Scriptura Sancta Verbum est Dei ipsius. Si igitur eam legimus, vel audimus sine attentione, verum erit dicere, Deum loqui nobiscum, nos vero illi aurem non adhibere. Hoc autem nonne est, Dei verbum contemnere? nonne illud poluere, ideoque aliquam sacrilegii specie committere? Quam optandum esset, ut sancta reverentia erga Sanctam Bibiam, qua pleni erant primi Fideles, ad nos usque pervenisset! Legebatur in Coetu primorum Fidelium. Omnes trepidabant, omnes reverentiam timorem concipiebant. Videbantur homines avide perquirentes eam spiritalem nobis a Deo relictam. Ita erant affecti primi Fideles illi, de quibus Sermo est in libro Actorum. De illis scriptum est, illos Dei Verbum recepisse cum ardore, affectu, & aviditate. Ubi hic ardore? Ubi affectus est? Ubi aviditas? Ubi ardor? Languemus. Ubi affectus? Appetimus quidem inanes hominum sermones; Scripturam vero Sanctam negligimus. Ubi aviditas? Dei Verbum fastidium creat. Cogendi sumus, ut Celesti pabulo nutriamur. Credimus ne hoc Dei Verbum esse, & vitam nostram pendere ab illis dispositionibus, cum quibus divino hoc verbo nutriamur? Sermo de vita Ecclesiastica Lamberti. tom. 2.

Mirum est homines in talem ignaviam lapsos fuisse, ut adeo contemnant id, quod tantum in propriam utilitatem illis commendatum fuit, & quod se tanti facere testatus est Deus; ipse enim scriptis leges, secundum quas nobis vita componenda est; ipse praecipit, ut feret Tabernaculum, ut in eo collocaretur Arca auro convefita, & affabre elaborata, & in ea Lex servaretur, ut populi majori cum veneratione illam colerent. Ipse praecipit Josue, ut semper gestaret secum Legis hujus librum, ut indefinenter eum legere posset, & posset communicare aliis doctrinam, quae ibi continebatur; ipse praecipit omnibus Regibus Israel ut hunc librum haberent propria manu scriptum, si feliciter regnare vellent, & diu in terris vitam producerent. Haec praepro innox Philo Judaeus dixit, Deo factis non fuisse, si Reges hunc librum haberent aliena manu descriptum, sed propria Regis ipsius, ut ea quae ibi continebantur, altius in ejus memoriae ingererentur, cum teneretur ea de verbo ad verbum, & per omnia describere. Patet enim, Regi majori in pretio habendum fuisse id, quod propria manu exarasset, cum esset Rex, & haberet plurimos ministros, & Scribas, quibus hanc committeret curam, atque legem ipsam majori cum reverentia excipiantem videnti postquam primum digito Dei ipsius scripta fuerat, deinceps non manu hominis alicujus ex plebe, sed Regum ipsorum fuisse exscribendam. Igitur ne oblivioni daretur id, quod adeo necessarium videbatur, praecipit Moyses, ut cum Filii Israel promissam terram ingrederentur, duos ingentes attollerent Lapidem, in quibus Legis hujus verba describerent, ut qui illac pertransirent, posset contempleri eos characteres, & audire mutam vocem divini illius Praeconis. Salomon simile tribuit Consilium Filio Spirituali, quem in libro Proverbiorum erudit, cum ait: Filii servi mandata Patris tui, & ne derelinquas legem Matris tuae. Cura, ut semper impressa maneat in corde tuo, & tanquam pretiosum monile pondeat ex cervicibus tuis. Praedat tibi ambulanti; ac dormienti sit tibi sub cervicali. Cum illa colloqueris, ubi evigilaveris; quia Domini mandatum lucerna est, & lex lux, & correctio doctrinae via est adducens ad vitam. Hac asserere possem sexcentos Sacrorum Bibliorum locos, ut quum praesertim, qui Sapientiales dicuntur, ubi suadet hominibus amor divinae Sapientiae, quo non aliud est, quam audire, legere, cogitare, meditari Dei Legem, qui in Sacra Scriptura continetur. Ex Grammaticis Casibus.

Inter omnia exempla, quae proferri possunt ad ostendendos fructus, qui percipi possunt ex salutaris Sacrorum Bibliorum doctrina, spectatissimum illud est Josue Regis, ac rectorum

Reverentia, & attentio, quae legenda est Sancta Scriptura.

Contemptum in quo habetur Scriptura Sancta, quam Deus ipse nobis commendavit.

Exemplum Regis Josue quod ostendit diligentiam

David laudat Deum, eo quod annu-

Quoniam...

At enim obijciat mihi aliquis fortasse ex Scriptura Sancta...

Obijciunt...

Complures dixerunt, Scripturae Sanctae lectionem quibusdam...

Excellens...

Christiane Religionis excellentia est dignitas, & puritas...

Libri...

Videri possunt in libris antiquae legis Dei insignes perfe-

mulavit tam in exitu de Aegypto, quam in reliquo itinere...

Scriptura S. ostendit educti victorias, honores, opes, quas David adeptus est...

Scripturae Sanctae explicatio illis tantum dubia est, qui Ecclesiam nolunt audire...

Catholicorum est explicare Scripturam per Scripturam ad Sanctorum Patrum exemplum...

tenet nobis...

Beneficium...

Illis qui...

Cuius...

Simplices, ac rudes intelligere nequeunt versiones, quae sibi...

Alteri minime potest fideles omnes eruditos, atque illustratos...

In coetibus, qui habiti fuerant contra Haereticos ad examen...

Veritates omnes, quas hominibus revelavit Deus, & quas nobis...

quandoquidem legere nesciunt, neque autographum sermonem...

Patres sepe susceperunt, & commendarunt lectionem Scripturae...

Nonne dicere possumus Scripturam Sanctam Deo verbum esse...

Dies Dominicus, ajunt auctores nonnulli sanctificandus Verum non...

Quod autem pertinet ad vulgares versiones ab aliquibus Catholicis...

Scriptura...

Scriptura...

Cur Ecclesia...

De Scriptura Sancta

22

scilicet per
eius verba
ex libro
Biblicorum.

scilicet per eius verba ex libro Biblicorum.
scilicet per eius verba ex libro Biblicorum.
scilicet per eius verba ex libro Biblicorum.

luntatem nostram in Sancti nominis sui amore, & timore.
Primum refertur ad alterum tanquam ad finem precipiamus,
sola enim Dei cognitio, sine voluntatis conjunctione parum

Libri sapientie
que in
Scriptura
Sanda
continentur

Scriptura Sancta complectitur quoque libros Sapientie,
quibus moralis continetur disciplina, non a Platone quidem,
vel Aristotele, sed Spiritu S. composita.

Cum Baruch Propheta excitare voluit ad penitentiam populum,
qui abductus fuerat Babylonem in captivitatem, hoc ubi
edit medio, captivos illos in eundem locum congregans,

Si Sanctorum liberum lectio tot, tantofque parit in anima affectus,
quid lucuosus fangi potest, quam extinctum videre hoc lumen in terris,

Complexit quoque Sacra Scriptura Prophetas, de futuris
sere loquentes, quorum precipuus scopus est ingenies polliceri
favores illis, qui Dei legem servaverint, & omne mali
genus illis intentare, qui eandem perverferint.

In illis enim Prophetarum Scriptis alia via deprehendimus
magnitudinem divinae bonitatis, & desiderium homines
salvos facienda, ubi consideramus, illam tot decempies mille
prophetas, ut hominibus ostenderent criminum suorum enormitatem,

Propheetiarum
liberorum
in Scriptura
Sanda
continentur

Ex illis
argumentis
continetur.

Verum quoniam audeat facis digne loqui de Sanctis Evangelii?
De quibus illud est animadvertendum omnia quidem precepta
a Deo tradita fuisse nobis per os servorum suorum.

Quoniam
veritas
habenda fit
ex
Evangelio,

Quod nos

Cum duo hae ita invicem sibi conjuncta cohaerent, ut una sine altera nihil prodest; quoniam lectio sibi acqui- paratur, quem digerit meditatio.
Videmus inter perniciosissimas artes, quibus usi sunt non solum heretici, sed etiam homines pervertentes fuisse artes hereticorum.

Liber Evangelistarum, qui Sacra Scripturae partem constituit, primis temporibus in medio Conciliorum statuenda fuit; ibique situs erat cum omni honoris, & dignitatis insignibus.

Dei Filius nobis Scripturam reliquit, quae sanctum ipsum continet Verbum, ut miser vite hujus tempore sit nobis solatio.
Heu! Quod raxium in exilii loco! Vis serena esset illius amaritudo, nisi Deus nobis exhiberet solidas consolaciones, quae in Verbi sui meditatione continentur.

Quicumque primis Fide libris immineret calamitas, nulla ipsis erat in discrimine; modo illis Sanctae relinquenter Scripturae.
Sicut illis terrenae auferrentur opes, terrae hac bonae contemnebant. In obsecris carceribus includebantur? Captivi esse Jesu Christi beatis illis temporibus honoris loco erat.

Sacra Scriptura nomine intelligimus totum Bibliorum corpus secundum omnes partes illius, quae in Tridentina Synodo memorantur.

Dei Filius
nobis
Scripturam
reliquit

Dei Filius
nobis
Scripturam
reliquit

Dei Filius
nobis
Scripturam
reliquit

Dei Filius
nobis
Scripturam
reliquit

Dei Filius
nobis
Scripturam
reliquit

Dei Filius
nobis
Scripturam
reliquit

Dei Filius
nobis
Scripturam
reliquit

Dei Filius
nobis
Scripturam
reliquit

Dei Filius
nobis
Scripturam
reliquit

Reverentia
sicut in
olim
prae-
mittatur

Dei Filius
nobis
Scripturam
reliquit

Primi Fide-
les nullo in
discrimine
habebant

Quid pro
Sacre Scri-
ptura fit in-
telligenda?

Scripturarum, & qui ceteroquin sciunt, vernaculas id genus...

Scripturae...

Idem Cardinalis Bellarminus probat, Sanctorum librorum...

Idem Cardinalis...

Prohibitio librorum Scripturae Sanctae aliquibus facta...

Facultas...

Interpretandi ad libitum verbum Dei, & sequendi veritatem...

Idem Cardinalis...

Gum universalis tolerantia consequatur necessario...

Idem Cardinalis...

Interpretantes nobis persuaderent volunt, se ad litteras...

Idem Cardinalis...

Idem Cardinalis Bellarminus probat, Sanctorum librorum...

Corpus, & Sanguinem J. C.; sed tantum figuram, signum...

Idem Cardinalis Bellarminus probat, Sanctorum librorum...

Prohibitio librorum Scripturae Sanctae aliquibus facta...

Interpretantes nobis persuaderent volunt, se ad litteras...

Idem Cardinalis Bellarminus probat, Sanctorum librorum...

Duo sunt, quae alibi ubicunque separata, in Sancta ver...

Idem Cardinalis Bellarminus probat, Sanctorum librorum...

Prohibitio librorum Scripturae Sanctae aliquibus facta...

Idem Cardinalis Bellarminus probat, Sanctorum librorum...

DE TRADITIONE, QUAM SCRIPTURÆ SUBNECTIT ECCLESIA. ET DE ILLIUS AUCTORITATE MONITUM.

Rationem hoc nomen Superioris continuatio est, & quomodo...

Idem Cardinalis Bellarminus probat, Sanctorum librorum...

DE TRADITIONE, QUAM SCRIPTURÆ SUBNECTIT ECCLESIA.

Idem Cardinalis Bellarminus probat, Sanctorum librorum...

Idem Cardinalis Bellarminus probat, Sanctorum librorum...

Idem Cardinalis Bellarminus probat, Sanctorum librorum...

Interpretationi...

Idem Cardinalis...

Idem Cardinalis...

Idem Cardinalis...

Idem Cardinalis...